

Наскачали разтревожените гости, разбягали се придворните, юнаците грабнали мечовете си.

Когато тревогата утихнала, и се огледали наоколо — всички били живи и здрави, само царската дъщеря нямало.

— Хей, юнаци и войни, — извикал царя, — слушайте ме! Който намери дъщеря ми и ми донесе вест от нея, ще получи торба злато. А този храбрец, който се наеме и я избави от нещастieto, давам му царска дума, ще получи половината от царството и за награда ще вземе дъщеря ми за жена.

Като чули това юнаците, разтичали се, оседлали бързите си коне, яхнали ги и се понесли като вихър. От тогава от тях нямало никаква вест.

V

Янко влязъл в дворецът и попитал за царя. Но от всякжде чул един и същ отговор: царят е болен и никого не приема.

— Аз искам да зарадвам царят и да му кажа, че жива или мрътва, ще доведе царкинята.

— Ти? Най-храбрите юнаци отидоха, навярно вече са загинали, а ти някакъв си скитник, простак, с конопена риза на гърба си, искаш да извършиш чудо! Набийте го, та да каже кой го праща и от къде иде.

Придворните хванали Янко и го завели в затвора. Изведнъж Янко си спомнил за цветеча. Притиснал го с ръка и помислил: „Ех, поне да мога да стана мравка и да се провря през ключалката в стаята на царя“.

Стоят придворните и гледат очудени, къде изчезна момчето?

— Навярно нечистата сила го дръпна от ръцете ни. Да отидеме да се помолим.

Отишли, а мравката в това време пълзи по стената, изкачва се, достига вече до прозореца. Промъкнала се през една малка дупчица вътре, и вече в човешки образ застава пред царя.

— Кой си ти? — викнал царят от трона и издигнал загрижената си глава.

— Царю честити, не тъгувай вече, недей плака, — рекъл Янко. — Преди да мине един месец, ще доведе тука дъщерята ти.

Чула се само тиха въздишка, сълзи заструили по лицето на царя.